

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকৰ লাভ (মৰম) এজন পিতাৰ প্ৰতি আছে কিয়নো তোমালোকে বেহদৰ (অসীমৰ) উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰা, তোমালোকে মৰমেৰে কোৱা – 'মোৰ বাবা'"

প্ৰশ্ন: কোনো দেহধাৰী মনুষ্যৰ বাণীৰ তুলনা পিতাৰ সৈতে কৰিব নোৱাৰি - কিয়?

উত্তৰ: কিয়নো পিতাৰ এটি এটি বাণী মহাবাক্য হয়। যি মহাবাক্য শুনোঁতাসকল মহান অৰ্থাৎ পুৰুষোত্তম হৈ যায়। পিতাৰ মহাবাক্যই গুল গুল অৰ্থাৎ ফুল কৰি গঢ়ি তোলে। মনুষ্যৰ বাণী মহাবাক্য নহয়, তাৰ দ্বাৰাতো আৰু বেছিকৈহে অৱনতি হৈ আহিছে।

গীত: বদল জায়ে দুনীয়া..... (জগত সলনি হৈ গ'লেও.....)

ওঁম শান্তি। গীতটিৰ প্ৰথম শাৰীত কিছু অৰ্থ আছে, বাকী গোটেই গীতটি কোনো কামৰ নহয়। যেনেকৈ গীতাত ভগৱানুবাচ, মনমনাভৱ, মধ্যাজী ভৱ এই শব্দবোৰ ঠিকেই আছে। ইয়াক কোৱা হয় 'আটাত নিমখ' (একেবাৰে কম পৰিমাণ)। এতিয়া ভগৱান কাক কোৱা হয়, এয়াতো সন্তানসকলে ভালদৰে জানি গৈছে। ভগৱান বুলি শিৱবাবাক কোৱা হয়। শিৱবাবা আহি শিৱালয় ৰচনা কৰে। ক'লে আহে? বৈশ্যলয়ত আহে। নিজেই আহি কয় - হে অতি মিঠা, মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা আত্মিক সন্তানসকল, শুনতো আত্মাই নহয় জানো। এইটো জানা যে আমি আত্মাসকল অবিনাশী হওঁ। এই দেহ বিনাশী হয়। আমি আত্মাসকলে এতিয়া নিজৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ পৰা মহাবাক্য শুনি আছোঁ। মহাবাক্য একমাত্ৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰে হয় যিয়ে মহান পুৰুষ পুৰুষোত্তম কৰি তোলে। বাকী যি মহাত্মা, গুৰু আদি আছে, তেওঁলোকৰ বাণী কোনো মহাবাক্য নহয়। শিৱোহম্ বুলি যি কয় সেয়াও সঠিক বাক্য নহয়। এতিয়া তোমালোকে পিতাৰ পৰা মহাবাক্য শুনি গুল গুল (ফুল) হৈ যোৱা। কাঁইট আৰু ফুলৰ মাজত কিমান পাৰ্থক্য আছে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে, আমাক কোনো মনুষ্যই নুশুনায়। এওঁৰ শৰীৰত শিৱবাবা বিৰাজমান হৈ আছে, তেঁৱো আত্মাই হয়, কিন্তু তেওঁক পৰম আত্মা বুলি কোৱা হয়। এতিয়া পতিত আত্মাসকলে কয় - হে পৰম আত্মা আহক, আহি আমাক পাৱন কৰি তোলক। তেওঁ হয়ই পৰমপিতা, পৰম (শ্ৰেষ্ঠ) কৰি তোলাঁতা। তোমালোক পুৰুষোত্তম, অৰ্থাৎ সকলো পুৰুষতকৈ উত্তম পুৰুষ হোৱা। তেওঁলোক হৈছে দেৱতা। 'পৰমপিতা' শব্দটি অতি মিঠা। সৰ্বব্যাপী বুলি কৈ দিয়ে গতিকে মিঠা ভাৱ নাজাগে। তোমালোকৰ ভিতৰতো বহুত কম আছে যিয়ে মৰমেৰে অন্তৰৰ পৰা পিতাক স্মৰণ কৰে, সেই স্ত্ৰী পুৰুষেতো ইজনে সিজনক স্থূল ৰূপত স্মৰণ কৰে। এয়া হৈছে আত্মাসকলে পৰমাত্মাক বহুত মৰমেৰে স্মৰণ কৰা। ভক্তি মাৰ্গত ইমান মৰমেৰে পূজা কৰিব নোৱাৰে। সেই লাভ (মৰম) নাথাকে। নাজানেই তেন্তে লাভ (মৰম) কেনেকৈ হ'ব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বহুত লাভ (মৰম) আছে। আত্মাই কয় - 'মোৰ বাবা'। আত্মাসকল ভাই ভাই নহয় জানো। প্ৰতিগৰাকী ভায়ে কয় - বাবাই মোক নিজৰ পৰিচয় দিছে। কিন্তু তাক লাভ (মৰম) বুলি কোৱা নহয়। যাৰ পৰা কিবা পোৱা যায় তেওঁৰ প্ৰতি লাভ (মৰম) থাকে। পিতাৰ প্ৰতি সন্তানসকলৰ লাভ (মৰম) থাকে কিয়নো পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। যিমান বেছি উত্তৰাধিকাৰ, সিমান সন্তানসকলৰ বেছি লাভ (মৰম) থাকিব। যদি পিতাৰ ওচৰত কোনো প্ৰপাৰ্টি (সম্পত্তি) নাথাকে, দাদাৰ (ককাৰ) লগত থাকে তেতিয়া পিতাৰ প্ৰতি ইমান লাভ (মৰম) নাথাকিব। তেতিয়া দাদাৰ প্ৰতি লাভ (মৰম) গঢ়ি উঠিব। বুজিব যে এওঁৰ পৰা পইচা পাম। এতিয়াতো হৈছে বেহদৰ পিতা। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমাক পিতাই পঢ়ায়। এয়াতো অতি আনন্দৰ কথা। ভগৱান আমাৰ পিতা হয়। যিজন ৰচয়িতা পিতাক কোনেও নাজানে। নজনাৰ বাবে আকৌ নিজকে পিতা বুলি কৈ দিয়ে। যেনেকৈ সন্তানক যদি সোধা তোমাৰ পিতা কোন? অৱশেষত কৈ দিয়ে 'মই'। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা সেই সকলো পিতাৰ নিশ্চয় কোনোবা পিতা আছে, আমি এতিয়া যি বেহদৰ পিতা পাইছোঁ, তেওঁৰ কোনো পিতা নাই। এয়া হ'ল সকলোতকৈ উচ্চ পিতা। গতিকে সন্তানসকলৰ আন্তৰিক আনন্দ থাকিব লাগে। বাকী সেই যাত্ৰাবোৰত গ'লে তাত ইমান আনন্দ নাথাকিব কিয়নো তাত কোনো প্ৰাপ্তি নাই। কেৱল দৰ্শন কৰিবলৈ যায়। অকাৰণতে কিমান ঠেকা-খুন্দা খায়। এফালে নিজৰ কপাল ঘঁহে (শিৰ নত কৰোঁতে কপাল ক্ষয় যায়) আৰু আনফালে পইচাও খৰচ হয়। পইচা বহুত খৰচ কৰে, প্ৰাপ্তি একো নহয়। ভক্তি মাৰ্গত যদি আমদানি হ'লহেঁতেন তেন্তে ভাৰতবাসী বহুত চহকী হৈ গ'লহেঁতেন। এই মন্দিৰ আদি সাজিবলৈ কোটি টকা খৰচ কৰে। তোমালোকৰ সোমনাথ মন্দিৰ এটাই নাছিল। সকলো ৰজাৰ ওচৰত মন্দিৰ আছিল। তোমালোকক কিমান পইচা দিছিলোঁ - 5 হাজাৰ বছৰৰ পূৰ্বে তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক কৰি তুলিছিলোঁ। একমাত্ৰ পিতাইহে এনেকৈ কয়। আজিৰ পৰা 5 হাজাৰ বছৰৰ পূৰ্বে তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাই এনেকুৱা (দেৱী-দেৱতা) কৰি তুলিছিলোঁ। এতিয়া তোমালোক কি হৈ গ'লা। বুদ্ধিত উদয়

হোৱা উচিত নহয় জানো। আমি কিমান উচ্চ আছিলোঁ, পুনৰ্জন্ম লৈ লৈ একেবাৰে তললৈ আহি পৰিছোঁ। কড়ি তুল্য হৈ গৈছোঁ। পুনৰ এতিয়া আমি পিতাৰ ওচৰত যাওঁ। যিজন পিতাই আমাক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। এয়া এটাই যাত্ৰা যেতিয়া আত্মাসকলে পিতাক পায়, গতিকে অন্তৰত সেই লাভ (মৰম) থাকিব লাগে। তোমালোক সন্তানসকল যেতিয়া ইয়ালৈ আহা তেতিয়া বুদ্ধিত থাকিব লাগে যে আমি সেই পিতাৰ ওচৰলৈ যাওঁ, যাৰ পৰা আমি পুনৰ বিশ্বৰ বাদশ্বাহী (সাম্ৰাজ্য) পাওঁ। সেই পিতাই আমাক শিক্ষা দিয়ে – সন্তানসকল, দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰা। সৰ্ব শক্তিমান পতিত-পাৱন মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। মই কল্পই কল্পই আহি কওঁ যে মামেকম (মনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। অন্তৰত এইটো উদয় হ'ব লাগে যে আমি বেহদৰ পিতাৰ ওচৰলৈ আহিছোঁ। পিতাই কয় - মই গুপ্ত হওঁ। আত্মাই কয় - মই গুপ্ত হওঁ। তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি শিববাবাৰ ওচৰলৈ যাওঁ, ব্ৰহ্মা দাদাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। যি কন্সাইগু (একত্ৰিত) হৈ আছে তেওঁলোকক সাক্ষাৎ কৰিবলৈ যাওঁ, যাৰ দ্বাৰা আমি বিশ্বৰ মালিক হৈ যাওঁ। অন্তৰত কিমান বেহদ (অসীম) আনন্দ থকা উচিত। যেতিয়া মধুবনলৈ আহিবলৈ নিজৰ ঘৰৰ পৰা ওলোৱা তেতিয়া আনন্দতে অন্তৰ গদগদ (বিহ্বল) হ'ব লাগে। পিতা আমাক পঢ়াবলৈ আহিছে, আমাক দৈৱীগুণ ধাৰণা কৰাৰ যুক্তি (উপায়) শুনায়। ঘৰৰ পৰা ওলোৱাৰ সময়তেই অন্তৰত এইটো আনন্দ থাকিব লাগে। যেনেকৈ কন্যাই পতিক লগ কৰিবলৈ অলংকাৰ আদি পিন্ধে তেতিয়া চেহেৰাই প্ৰফুল্লিত হৈ যায়। তেওঁলোকে চেহেৰা প্ৰফুল্লিত কৰে দুখ পাবলৈ। তোমালোকৰ চেহেৰা প্ৰফুল্লিত হয় সদায় সুখ পাবৰ কাৰণে। গতিকে এনেকুৱা পিতাৰ ওচৰলৈ অহাৰ সময়ত কিমান আনন্দিত হোৱা উচিত। এতিয়া আমি বেহদৰ পিতাক পাইছোঁ। সত্যযুগলৈ গ'লে আকৌ ডিগ্ৰী কম হৈ যাব। এতিয়াতো তোমালোক ব্ৰাহ্মণ ঈশ্বৰীয় সন্তান হোৱা। ভগৱানে বহি পঢ়ায়। তেওঁ আমাৰ পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়, পঢ়ায় আকৌ পাৱন কৰি লগতো লৈ যাব। আমি আত্মাসকল এতিয়া এই ছিঃ ছিঃ ৰাৱণ ৰাজ্যৰ পৰা মুক্ত হওঁ। অন্তৰ অপাৰ আনন্দিত হোৱা উচিত - যিহেতু পিতাই বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে তেন্তে কিমান ভালকৈ পঢ়া উচিত। ষ্টুডেণ্টে (বিদ্যার্থীয়ে) ভালদৰে পঢ়িলে তেতিয়া ভাল নম্বৰ লৈ পাছ (উত্তীৰ্ণ) হয়। সন্তানসকলে কয় - বাবা আমিতো শ্ৰী নাৰায়ণ হ'ম। এয়া হয়েই সত্য নাৰায়ণৰ কথা অৰ্থাৎ নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ কথা (কাহিনী)। সেই মিছা কথাবোৰ জন্ম-জন্মান্তৰ শূনি আহিছা। এতিয়া পিতাৰ পৰা তোমালোকে এবাৰেই সত্য কথা (কাহিনী) শূনা। সেয়া আকৌ ভক্তিমাৰ্গত প্ৰচলিত হৈ থাকে। যেনেকৈ শিববাবাই জন্ম ল'লে তেওঁৰ আকৌ বছৰে বছৰে জয়ন্তী পালন কৰি আহিছে। তেওঁ কেতিয়া আহিল, কি কৰিলে সেয়া একোৱেই নাজানে। বাৰু, কৃষ্ণ জয়ন্তী পালন কৰে, তেৱোঁ কেতিয়া আহিল, কেনেকৈ আহিল, একোৱেই গম নাপায়। এনেকৈ কয় যে কংসপুৰীলৈ আহে, এতিয়া তেওঁ পতিত সৃষ্টিত কেনেকৈ জন্ম ল'ব! সন্তানসকল কিমান আনন্দিত হোৱা উচিত - আমি বেহদৰ পিতাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। অনুভৱো শূন্য নহয় - মোৰ অমুকৰ দ্বাৰা কাঁড় লাগিল (স্তোন পালোঁ), বাবা আহিছে.....। বচ সেই দিন ধৰি মই পিতাকেই স্মৰণ কৰোঁ।

এয়া হ'ল তোমালোকৰ অতিকৈ শ্ৰেষ্ঠ পিতাৰ ওচৰলৈ অহাৰ যাত্ৰা। বাবাতো চৈতন্য হয়, সন্তানসকলৰ ওচৰলৈ যায়ে। সেয়া হ'ল জড় যাত্ৰা। ইয়াততো পিতা চৈতন্য হয়। যেনেকৈ আমি আত্মাসকলে কথা কওঁ তেনেকৈ তেওঁ পৰমাত্মা পিতায়ো শৰীৰৰ দ্বাৰা কথা কয়। এই পঢ়া হৈছে ভৱিষ্যত 21 জন্ম শৰীৰ নিৰ্বাহৰ কাৰণে। সেয়া (লৌকিকৰ পঢ়া) কেৱল এইটো জন্মৰ বাবে। এতিয়া কোনটো পঢ়া পঢ়িব লাগে বা কোনটো ধান্দা কৰিব লাগে? পিতাই কয় - দুয়োটা কৰা। সন্ন্যাসীসকলৰ দৰে ঘৰ-সংসাৰ এৰি জংঘললৈ যাব নালাগে। এয়াতো প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ হয়, নহয় জানো। এই পঢ়া (স্ত্ৰী-পুৰুষ) দুয়োৰে কাৰণে। সকলোৱেতো নপঢ়িবও। কোনোবাই ভালকৈ পঢ়িব, কোনোবাই কমকৈ। কাৰোবাৰ একেবাৰে তৎক্ষণাত কাঁড় লাগি যাব (স্তোনৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত হ'ব)। কোনোবাতো গৰম তাৱাৰ দৰে (গৰম তেৱাত পানী দিলে শুকাই যোৱাৰ লেখীয়া বুদ্ধিত স্তোন ধাৰণ নহয়) কেৱল কৈ থাকিব। কোনোবাই কয় - হয়, মই বুজিবলৈ চেষ্টা কৰিম। কোনোবাই ক'ব - এয়াতো একান্তত বুজিবলগীয়া কথা। বচ, তাৰ পাচত নাইকিয়া হৈ যাব। কাৰোবাৰ স্তোনৰ কাঁড় লাগিলে তেতিয়া তৎক্ষণাত আহি বুজিব। কোনোবাই আকৌ ক'ব - মোৰ আজৰি নাই। তেন্তে বুজিবা কাঁড় লগা নাই। চোৱা, বাবাই (ব্ৰহ্মা বাবা) কাঁড় লগাৰ (স্তোন পোৱাৰ) লগে লগে (সকলো স্থূল সম্পত্তি) তৎক্ষণাত এৰি দিলে নহয় জানো। বুজি পালে বাদশ্বাহী (সাম্ৰাজ্য) পোৱা যায়, তাৰ তুলনাত এয়া কি! মইতো পিতাৰ পৰা ৰাজ্য-ভাগ্য ল'ব লাগে। এতিয়া পিতাই কয় - সেইবোৰ ধান্দা (পেচাগত কাম-কাজ) আদিও কৰা কেৱল এসপ্তাহ এই স্তোন ভালদৰে বুজি লোৱা। গৃহস্থালিৰো তত্বাৱধান ল'ব লাগে। ৰচনাৰ প্ৰতিপালনো কৰিব লাগে। তেওঁলোকেতো (সন্ন্যাসীয়ে) ৰচনা কৰি আকৌ পলাই যায়। পিতাই কয় - তোমালোকে ৰচনা কৰিছা যেতিয়া ভালদৰে তত্বাৱধান লোৱা। যদি স্ত্ৰী বা সন্তানে তোমাৰ কথা মানে তেন্তে স্ত্ৰীগৰাকী ভাল, সন্তানটিও সুসন্তান হয়। যদি নুবুজে তেন্তে কুসন্তান। সুসন্তান নে কুসন্তান সেয়া গম পোৱা যায় নহয় জানো। পিতাই কয় - তোমালোক শ্ৰীমতত চলিলে শ্ৰেষ্ঠ হ'বগৈ। নহ'লে উত্তৰাধিকাৰ পাব নোৱাৰিবা। পবিত্ৰ হৈ, সুসন্তান হৈ নাম উজ্জ্বল কৰিবা। কাঁড় লাগি গ'লে তেতিয়া ক'ব - বচ, এতিয়াতো মই সঁচা উপাৰ্জন কৰিম। পিতা শিৱালয়লৈ লৈ যাবলৈ আহিছে।

গতিকে শিৱালয়লৈ যাবৰ কাৰণে আকৌ লায়ক (যোগ্য) হ'ব লাগে। পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। কোৱা, এতিয়া শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিবা, মৃত্যু সন্মুখত থিয় হৈ আছে। কল্যাণতো তেওঁলোকৰো কৰিব লাগে নহয় জানো। কোৱা, এতিয়া স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। তোমালোক কন্যাসকলৰ কৰ্তব্য হ'ল নিজৰ ঘৰ আৰু শহুৰৰ ঘৰক উদ্ধাৰ কৰা, যেতিয়াই তোমালোকক মতা হয় তোমালোকৰ কৰ্তব্য হ'ল তেওঁলোকৰ কল্যাণ কৰা। দয়ালু অন্তৰৰ হ'ব লাগে। পতিত তমোপ্ৰধান মনুষ্যক সত্ৰোপ্ৰধান হোৱাৰ ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে। তোমালোকে জানা প্ৰতিটো বস্তু নতুনৰ পৰা পুৰণা নিশ্চয় হ'ব লাগে। নৰকত সকলো পতিত আত্মা, সেইবাবেতো গঙ্গাত স্নান কৰি পবিত্ৰ হ'বলৈ যায়। প্ৰথমেতো বুজক যে আমি পতিত হওঁ সেইবাবে পাৱন হ'ব লাগে। পিতাই আত্মাসকলক কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ পাপ নষ্ট হৈ যাব। সাধু-সন্ত আদি যিয়েই আছে - সকলোকে মোৰ এই সংবাদ দিয়া যে পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা। এই যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰা অথবা স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ খাদ (আত্মাৰ বিকাৰৰ লেপ) আঁতৰি যাব। তোমালোক পবিত্ৰ হৈ মোৰ ওচৰলৈ আহি যাব। মই তোমালোক সকলোকে লগত লৈ যাম। যেনেকৈ বৃশ্চিক বগাই গৈ থাকে, য'ত কোমল বস্তু দেখা পায় তাতে দংশন কৰি দিয়ে। পাথৰত দংশন কৰি কি কৰিব! তোমালোকেও পিতাৰ পৰিচয় দিয়া। এইটোও পিতাই বুজাইছে - মোৰ ভক্তসকল ক'ত থাকে! শিৱৰ মন্দিৰত, কৃষ্ণৰ মন্দিৰত, লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ মন্দিৰত। ভক্তসকলে মোৰ ভক্তি কৰি থাকে। মোৰেই সন্তান নহয় জানো। মোৰ পৰাই ৰাজ্য-ভাগ্য লৈছিল, এতিয়া পূজ্যৰ পৰা পূজাৰী হৈ গৈছে। দেৱতাসকলৰ ভক্ত নহয় জানো। নাম্বাৰ ৱান (এক নম্বৰ) হৈছে শিৱৰ অব্যভিচাৰী ভক্তি। পুনৰ অৱনতি হৈ হৈ এতিয়াতো ভূত (পাঁচ তন্ত্ৰৰ) পূজা কৰিবলৈ ধৰিছে। শিৱৰ পূজাৰীসকলক বুজাবলৈ সহজ হ'ব। এই সকলো আত্মাৰ পিতা হৈছে শিৱবাবা। স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। এতিয়া পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰিলেহে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। মই তোমালোকক এই সংবাদ দিওঁ। এতিয়া পিতাই কয় - পতিত-পাৱন, গুণানৰ সাগৰ মই হওঁ। গুণানো শুনাই আছে। পাৱন হ'বৰ কাৰণে যোগো শিকাই আছে। ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা মেচেজ (সংবাদ) দি আছে যে মোক স্মৰণ কৰা। নিজৰ ৪৪ জনক স্মৰণ কৰা। তোমালোকে ভক্তসকলক মন্দিৰত আৰু কুস্ত মেলাত পাব। তাত তোমালোকে বুজাব পাৰা। পতিত-পাৱন গংগা নে পৰমাত্মা?

গতিকে সন্তানসকলৰ এইটো আনন্দ থকা উচিত যে আমি কাৰ ওচৰলৈ যাওঁ! কিমান সাধাৰণ হয়। কি মহিমা কৰি দেখুৱাব! শিৱবাবাই কি কৰিব যে গণ্যমান্য ব্যক্তিৰ দৰে দেখা যাব? সন্ধ্যাসীয়ে কাপোৰতো পিন্ধিব নোৱাৰে। পিতাই কয় - মইতো সাধাৰণ শৰীৰ লওঁ। তোমালোকেই ৰায় দিয়াচোন মই কি কৰোঁ? এই ৰথখনৰ কি শোভা বৰ্দ্ধন কৰোঁ? তেওঁলোকে হচেইনৰ ঘোঁৰা উলিয়ায়, ঘোঁৰাক শোভনীয় কৰি তোলে। ইয়াত শিৱবাবাৰ ৰথক আকৌ ষাঁড় গৰু কৰি দিছে। ষাঁড়ৰ মস্তকত (কপালত) গোল গোল শিৱৰ চিত্ৰ দেখুৱায়। এতিয়া শিৱবাবা ষাঁড় গৰুত ক'ৰ পৰা আহিব! মন্দিৰত ষাঁড় গৰু কিয় ৰাখিছে? শংকৰৰ বাহন বুলি কয়। সূক্ষ্মবতনত শংকৰৰ বাহন থাকে নেকি? এয়া সকলো হৈছে ভক্তি মাৰ্গ যিটো ড্ৰামা (নাটক)ত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) নিজেই নিজৰ সৈতে প্ৰতিজ্ঞা কৰিব লাগে যে এতিয়া মই সঁচা উপাৰ্জন কৰিম। নিজক শিৱালয়লৈ যোৱাৰ লায়ক (যোগ্য) কৰি তুলিম। সুসন্তান হৈ শ্ৰীমতত চলি পিতাৰ নাম উজ্জ্বল কৰিম।

(2) দয়ালু অন্তৰৰ হৈ তমোপ্ৰধান মনুষ্যক সত্ৰোপ্ৰধান কৰি তুলিব লাগে। সকলোৰে কল্যাণ কৰিব লাগে। মৃত্যুৰ আগতে সকলোকে পিতাৰ স্মৃতি সোঁৱৰাই দিব লাগে।

বৰদান:

‘হা জী’ (সন্মতি সূচক ‘হয়’) ৰ পাঠৰ দ্বাৰা সেৱাত মহান হওঁতা সকলোৰে আশীৰ্বাদৰ পাত্ৰ হোৱা যিকোনো সেৱা আনন্দ আৰু উৎসাহেৰে কৰি সদায় এইটো ধ্যান ৰাখিব লাগে যে যিয়েই সেৱা নহওঁক তাৰ দ্বাৰা যাতে সকলোৰে আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত হয় কিয়নো য'ত আশীৰ্বাদ থাকিব ত'ত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া নহ'ব। এতিয়া এইটোৱে লক্ষ্য হওক যে যাৰেই সম্পৰ্কত আহোঁ তেওঁৰ যাতে আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত কৰি থাকোঁ। ‘হা জী’ৰ পাঠেই হৈছে আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত কৰাৰ সাধন। কোনোবা ভুল হ'লেও তেওঁক ভুল বুলি কৈ তললৈ পেলাই দিয়াৰ সলনি সহায় কৰি থিয় কৰোৱা। সহযোগী হোৱা। তেতিয়া তেওঁৰ পৰাও সন্তুষ্টতাৰ আশীৰ্বাদ পাব। যিসকল আশীৰ্বাদ লোৱাত মহান হয় তেওঁলোক স্বতঃ মহান হৈ যায়।

স্লোগান: হাৰ্ড বৰকাৰ (কঠোৰ পৰিশ্ৰমী)ৰ লগতে নিজৰ স্থিতিও হাৰ্ড (মজবুত) কৰি তোলাৰ লক্ষ্য ৰাখিবা।
!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!